

Izhaja
na pol polu
vsaki četver-
tek

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Leposloven tednik.

Číslo 30.

V četrtek 22. julija 1852.

III. tečaj.

T o ž b a.

Pa livadah sim hodila
V kite pletla, vence vila
Spomladanske rožice;
Sim nabrala cvetja zala
Snegobebe iskricice.

Pri potoku sim sedela;
Čez kremenje tje šumela
Bistra mi je vodica,
In igraje radovaje,
Val med cvetjem se ziblja.

Tam u logu pohajala
Sim, in sladko prepevala
Mi je tičev množica;
Vetrič lije melodije,
Mir pihljaje do srcá.

Že tihota svet pokriva;
Lune blede žar razliva
Čarobno čez jezer se;
Zvezd pokojni kor nebrojni
Čez višave plam' jasné.

Vender za — me ni pokoja. —
Tam kjer tankoverhna hoja
V samšem gojzdiču stoji;
Tje v pustolo, tmín samoto,
Tjekej sercé hrepeni.

Tu od ljudskih šeg hrupenja
Od svetá divja šumenja
Dalječ preč odločena,
Tu žalujem, premišlujem
Slave stanja žalnega.

Ah da mora poginuti,
V prvem kali že vsahnuti
Cvetka uzajemnosti!
Klije, žene, in ovene
Up zlaté prihodnosti.

Torej za me ni veselja —
Ena samo klije želja
V serca mojga tajnosti,
Da v bodoče vreme vroče
Rodu Slava ne vsahni!

Naj nas brani moč Triglava,
Snežne kupe, bistra Sava
K boju nas navdajajo,
Duh kreposti živi prosti,
Vnema kri oživljeno.

Slave zmagi vence vile
Rožce vam na pót trosile,
Hvale znak, vam bodemo.
Naj le raja, strel razsaja;—
Me vas v sercu varjemo.

Milica Ž.

M a š č e v a n j e.

(Poleg polskega.)

Pod visocimi gorami na Polskem je stalo v trinajstem stolétju malo, s slamo pokrito pohišstvo. Zvěrina, ki jo je po gojzdu lovil, in pičlo zernje, kar ga mu je zemlja rodila, je bilo vse premoženje Zigvulta, gospodarja tega pohišstva. Njegov oče je bil poprej v velikej česti in je veliko grajšin imel. Pa zavolj hudodělstva, ktero je dopernesel, je moral svojo do-

movino zapustiti in je v prognanstvu v največjem siromaštvu zameril. Svojemu sinu je le spomin svoje nekdanjše slave in svojega poprejšnega slavnega imena zapustil.

Mlad Zigvult je svojemu kralju zvesto služil in se povsod pogumno in hrabro obnašal. Za svojo zvestobo in serčnost je dobil od kralja to malo posestvo, Svobodo imenovano, kjer je sadaj prebival. Vendar grad Libušo, zibko Zigvultovcov, je od kralja obdržal Sestremil, zakladnik Sandomerski.

Bilo je leta 12 . . . , jesen in temna noč.

V mali črni jizbi je počivala Rozalia, Zigvultova žena. Blizo njene postelje je spalo v zibki dete in na tleh ste dve služne na slami ležale. Komej je petelin pervokrat zapel, se je Rozalia prebudila. Nje mož je bil že nekoliko nedel od doma oddaljen. Začela je o njem premišlevati in strah in skerb za moža se njenega čutlivega srcá polastite.

Vse je bilo tiho ko v grobu, kar zasliši Rozalia v dvoru človeške glasove. Priskoči bližej k oknu in spozna glas Zavile, nadvornika gospodovega, in drugi ljubeznivejši glas — svojega moža.

„Zigvult, moj Zigvult je tu!“ zaupije veselo mlada žena in hiti možu duri odpréti.—Tiho, počasno stopi Zigvult v jizbo.

„O da se vendar enkrat spet na dom verneš! Kje se tako dolgo mudiš? Veliko sem zavolj tebe terpela. — Ah povej, kaj ti je — zakaj te toliko nemirnega vidim!? Groza me je — ah povej, kaj je?“

„Bodi le dobre misli — poterpi do jutra; jutre imaš vsega zvédeti. Z vzhajajočim solncem bo tudi tebi sreča pricvetela, za katero je meni po noči skerbeti. Vse bi rad skrito ohranil, predenj svojega predvzetja ne izpeljem; rad bi molčal, da bom mogel potem reči:“ Bodi pozdravljena, moja sopruha! ti si sadaj bogata gospa — si gospa gradu! —

Rozalia se je teh beséd močno prestrašila: „K najnej sreči nama, mož ljubi! ni tréba gradu — sreča meni le na tvojej strani cvéti tukej, v tej naši nizkej hišici. Ostaniva le, kar sva, vboga — pa srečna.“

„Babje beséde! — Tvoja slaba misel se trese kakor listje, kedar ga vetrič omaja. Pa mene še nobena burja — še nobena bitka ni videla se tresti; za tega dël spi — spi ljuba, ne prašaj, ne premišluj, kaj dnes po noči storiti mislim. Sicer bo to viharna noč, pa prihodni den bo mi ves trud stoterno poplačan. Sladko bom potlej počival in vesélo bom gospodaril v hramovih Sestremila, tega ne pravega gospoda Libuše, tega táta gradu mojih dëdov!“

„Veliki Bog!“ je zaupila Rozalia, poznam tvojo namero — ti hočeš. —

„Hočem in bom tudi storil. Še dnes po noči bom grad napadel — in ga moram alj dobiti ali zemlji enakega storiti.“

„O Zigvult! moj ljubi! kakšna nesrečna misel se ti je v glavo vtepla? Ti boš zginil in boš svojo Rozalio in svoje dëte — siroto zapustil! Oj, pusti take misli, pusti te grešne namére! Za božji dël te prosim — ne stavi svojega življenja in svojega imena v nevarnost!“—

„Tvoje beséde so zastoj“ je Zigvult mirno odgovoril, ti me dobro poznaš Rozalia, — kar sklenem, tudi storim. Jaz hočem maščevati krivice in preden da mi en las iz glave spade, mora grad Libuša alj v mojo oblast priti, alj se iz hriba sosuti in se u réki Ropi potopiti. Ne skerbi za mé — Sestremila ni domá, je šel s vso svojo družino k Radislavu. Tudi jaz sim tam bil, pa preklinjam osodo, ktera me je tje zapeljala. —

Grozno sramoto so mi tam nakopali. — Jaz se moram maščevati! Le poslušaj; v kratkem ti povem vse, preden da Zavila s ljudstvom pride, po katero sim ga poslal. — Jaz sim popotoval skoz Mordorevko, posestvo Radislavovo. Tu pride k meni od Radislava posel, ter me na gostijo povabi. Sim šel tedaj v grad. Sila je tam bilo žlahtnikov in vitezov; tudi mnogo dobrih mojih prijateljev. Bilo je poldne in mi se vsedemo k mizi. Pa komej začnemo sklede prazniti, se duri odpró in v sobo stopi Sestremil s svojo soprugo. Za Sestremilovo so pripravili kraj zraven hčeri Radislavove, — Sestremila pa so hotli na konec mize posaditi. Pa on se brani tega kraja in začne Radislava krivice tožiti, kako da zamore Sestremila, gospoda gradú Libuše na nižjšim kraju per mizi sedeti nati, ko vbogega Zigvulta. Jamemo se prepirati; jedni so bili z menoj, drugi proti meni. Tu me popade Sestremil za sukno, me izza stola potegne — sam na moj kraj sede in se s obema rokama mize derži. Ves razkačen potegnem meč, in — njegova glava bi se bila pod mizo zvalila, ki bi me ne bila njegova družina ustavila ter mi meč iz roke izderla. Ves razkačen sim zapustil sobo. Za menó so šli nekteri iz vitezov. V kerčmi smo se pogovarjali, kaj je storiti. Jaz sim zaprisegel, se strašno maščevati in moji prijatli so mi svojo pomoč obljubili in čakajo pod Ropo s svojim ljudstvom na me; — S njih pripomočjo bom svojo naméro srečno izpeljal. Kakor mi je življenje, — kakor mi je žena in dète drago in ljubo, — jaz se moram maščevati, in moram grad, selo mojih dèdov, mojo zibko dobiti. S Bogom Rozalia! Dnes te v tej hišici še vbogo zapustim — pa jutri te bom že v gradu ko bogato gospó pozdravil! —

To dogovorivši je hitel v dvor, kjer je že Zavila s ljudstvom na njega čakal. Čez nekaj minut je spet vse okoli in okoli tiho postalo, pa v sercu Rozalie ni htelo ne tiho ne mirno biti. — —

Zasvitelo je jutro. Rozalia je sedela na pragu, dète na persih objemaje.

Tu pridere Zavila s nekoliko jezdec. Skoči z konja in hiti k svojej gospej, ktera se sili kej progovoriti.

„Zigvult, kje je môj Zigvult?“

„Je živ“ progovori sluga, „pa Bog je priča, — tako vas stari Zavila ljubi, da bi rajši želim, ga na mervtaškem odru videti; rajši bi sam vlegel v grob, ko da je tega trenulka, te sramote doživel.“

„Za božji dèl, kaj pa se je zgodilo? — Govori.“

Zavila si je s rokavom pot iz čela obrisal, in reče: „Žal mi je vas, draga gospá, in tega nesrečnega dètca. — Ne pozabite beséd starega Zavila — hudo bo zaló moral plačati; — božjej kazni ušel ne bo . . . Pa sedaj se je že zgodilo“ — kar je sklenil, je tudi storil. — Gospod vam da po meni povedati, da naj brez odlaganja na konja sedete in tje v grad s menoj hitite. Zigvult ga je dobil in je vso Sestremilovo družino pokončal. — Ve dèkle, pa imate za vašo gospoj pèš iti. Vendar pazite na potu, da v roke Sestremila ne padete, kteri bi tudi s vami tako, kakor Zigvult s njegovo družino, ravnal.“

Rozalija jo htela še več prašati, pa namesti odgovora je jo Zavila za roko vzél in na konja posadil. Otroka je sam v svoje naročje vzél in — jo zapeketajo naprej.

Čez eno uro so jahali skoz gost gojzd; kar so praš lépo krajino okolj grada zagledali. Jutro je bil jasno, réka Ropa se je točila pod gradom, ki je na lepem hribu stal. Preplavajo réko — in že so bili pri

vratah. Zigvult hiti Rozaliji naproti in njo po kamnatih stopinjah v lépe široke sobe peljá, v katerih se je vse zlatá in srebra lesketalo.

»Glej, Rozalka! — kar sim ti včera j obljubil; dans si že bogata gospá tega gradú. Kakor pa vidim — si trudna; počij malo, vlezi se v mehko Sestremilovo posteljo in to najno dčtce zaziblji tam v naj lépšej zibki, iz ktere sim dčte mojega sovražnika pahnuli. — Dčte ni ne zavékalo, ko so ga iz grada nesli, alj stara pestovna je jokala in tarnjala: «Borna jaz žena je djala, kaj hočem sedaj početi, — kam poneseš to revno dčtice?» — In jaz sim jej odgovoril: Idi v gojzd — na Svobodo, tamo je dovolj gnjile slame, — ta je za tebe, in prazna zibka za otroka.» — Potem sim jo dal iz gradú pahnuti. — Pa zakaj se s menó ne veselíš, Rozalka? zakaj se jokaš? — In k Zavilu obrnjen spet jame: »In ti stavec, poběsuješ glavo? Glej, hrami so odperti, in v hramih dosti medovine! — Pa pazi na družino, je trěba, da smo pripravljeni, — zakaj Sestremil ne bo zaspal in bo vse poskusil, grad sopet v svoje roke dobiti — pa bogme, kar Zigvult enkrat v pesti derži, tega ne pusti, da bi mu roko odsekali.«

»Ja bo že Bog roko poslal,* je Zavila progovoril, »ktera bo vašo odsekala, — spomnite se beséd starega Zavila. Odsekali vam bodó roko in padel bo grad, kakor opadava listje od odsečene veje. Hudo bote morali za to plačati. Stari Zavila je že veliko preživel — je že mnogo videl in skusil. Za ljudskim grěhom gre kazen božja, prišla je tudi za grěhom vašega očeta — o ne pozabite téh beséd starega Zavila.«

To rekoč je sobo zapustil. Ves tužen je šel tudi Zigvult za njim v dolnje sobe, kjer so bili dobre volje njegovi prijatli sbrani.

Rozalija je ostala samotna. Besed Zavilovih ni mogla pozabiti. Plašno se ogleduje po stěnah bogate sobe, svoje drago dčtice na krilu hečkaje kakor bi se bila bala, ga v vkradeno zibko položiti.

(Konec sledi.)

O da spominu
Franca Plemelna,
verliga zdraviloslovca in Slovenca.

(V Sapphiškim merilu.)

Kdor še ima kaplico tuge v okah,
Naj po svojih licah jo zlije, ker spet
Edin sinov matere Slave šel je

V smertno kraljestvo!

Čuj slovenska žalostna duša tužno
Iz visokih stolpov zvonjenje; milo
Naj ti v serce segajo glasi, v grob zdaj
Nesejo bratca!

V okah roso, blediga lica spremlja
Ga Higjeja tud, s trumo bolnih,
Kterim bil bi rajniga um dodelil
Zdravja sladkoto.

Ali bo na vekomaj spaval dragi?—
Ali bode kdaj učenost in blaga
Do človešk'ga roda ljubezin najdla
Njemu enac'ga? —

Toraj, kdor še kaplico tuge v okah
Ima, jo zdaj zlije po licah; nar bolj
Pa žaluje Slava z Higjejo; njima
Zguba je grozna! —

P. Š.

Nekaj iz živalstva.

(Konec.)

Ena naj umetniših žival je daber. Velik je kakor pes in na zadnjih nogah ima perste s plavno kožo zvezane, da lahko plava. V severnej Ameriki jih je včasih celo selo vkup. So kejuetni zidarji. S sprednjimi zobmi drevesa steržejo, obdelajo in do zidališča privlečejo ali pa po vodotočih, pred nalašč skopanih, splavijo. Iz njih delajo hiše včasih po tri nadstropja visoke terdo na kraju vodá ali jezer. 6 kolov zabijejo v vodo; stene po 2 čevlja debele spletó z véj, in jih z mahom in ilom zamaše, da vodó derže. Vsaka hiša je 4 do 10 čevljev dolga, in spodnja hiša je pod vodo. Tukaj sedi po 20 dabrov vkup, in repe v vodo molé. Tacih hiš je včasih po 25 za poredoma, ki jih je po več 100 dabrov vkup z združeno močjo narejalo. Delajo po noči; zobje so jim sekire in žage, prednje tace roké in zadnje vesla, in repi kéle in lopate pri zidanju. Njih živež je méhek les, listje, popki, ribe in raki, in po zimi imajo gomazine v spodnjih izbah. Jesen in zimo prebijejo v kočah, pomlad in leto v gojzdih. Julja in augusta popravljajo kočé ali pa nove zidajo. V Kanadi se jih vsako leto okoli 16.000 pobije, ker imajo drago kožo, katerih ena po 9 do 12 tolarjev veljá. Dlako, ktere funt 13 do 18 tolarjev velja, rabijo klobukarji za dabrovine klobuke ali kastorje.

Ljudem naj bolj podobne so merkevce ali opice. Te so jezne, tatinske in oponašljive živali. Da rade oponašajo, se porabi v njih lovljenje. Gre se postavim v gojzd, kjer so opice, se vmije lice in postavi posodo limaste vode kam v gojzdu. Merkevca pride, se začne umivati, si oči zalima, da ne vidi in se lahko vjame. Ali pa se pod drevesom škorne obuže in spod par družih s smolo od znotrej namazanih postavi. Komaj se skriješ, merkevca pride, škorne obuže, pa jih izzuti več ne more. V več krajih ne izhodnej Indii opice po božje časté in po več mestih imajo lepe tempeljne in celó bolnišnice, kamor stare in bolne devljejo in jih ondi oskerbljujejo. — Naj večí je orangutang, to je divji ali hostni mož; ker menijo divjaki, da je človek in le govoriti noče, da mu ni treba delati. Je človeku naj bolj podoben, kakih 4 ali 5 čevljev visok, večí del po koncu hodi, in nosi vedno palico, in če ga kdo vjeti hoče, maha s palico, da celó slona nažene. Včasih zamorcom tudi otroke pokradejo in jih po svoje redé. Sploh so pa še merkevce pazne, tihe in krotke. Imajo svoje mlade neizrečeno rade, in jih tako z ljubezni k sebi stiskajo, da jih včasih umoré. V Sierileoni imajo naučene orangutange za posle in strežaje.—V Parizu so imeli orangutanga, ki je vedno po koncu hodil, in tudi takrat, kadar je kej težkega nesel. Bil je žalostnega obraza, dobrega serca, in je vse storil, kar mu je gospodar zavkazal. Kdor je v hišo prišel, mu je roko podal. Jedel je pri mizi z gospodom vred, si je pertič opasoval, je zajemal z žlico in vilicami, si vino nalijal, z gostmi zdravice napijal. Jedel je skor vse, naj raje pa sadje, pečenine in sladke pijače, kar mu je pa gotovo življenje prikrajšalo, ker je le eno zimo živel v Parizu in poletje v Londinu. Na Javi so dobili v divjavi orangutanga, ki je ogenj delal, ga z ustmi podpihoval in si ribe pekél, kar se je od ljudi naučil.

Književni pregled.

Blagomir puščavnik. Podučivna in kratkočasna povest za mlade in odrasčene ljudi. Založilo društvo sv. Mohora.

Ta poleg nemškega poslovenjena povest je taj prva knjižica, s katero je društvo sv. Mohora svojo delavnost pričelo. Če ravno ni zlo obširna, (šteje 156 strani v malej osmerki), jo moremo vendar s velikim veseljem pozdraviti, ker toliko lepih navkov in izgledov obseže. More se z vsako doslej izdano slov. povestjo meriti. Mlad in star jo bo s velikim pridom prebiral. Ker se ravno konec šolskega leta bliža, jo živo vsem g.g. učiteljem, katehetom in vsem šolskim prijateljem priporočimo, ker bi se za šolske darila prav prilegla.

Zvunajna oprava je dosti lična, natis čist in brez kakih posebnih tiskarskih pogrškov. Dobiti je za neude po vsih slov. mestih za 30 kr. sr.

Od druge knjižice, ki jo je društvo izdalo, namreč: povestnica goriške nadškofije, le toliko opomnimo, da je od g. Fr. Blažiča dokaj izversto sestavljena. — Po bukvarnicah se ne bo prodajala. — V nekej 5 verstic dolgej opombi na strani 56 se je precej pogrškov vpletlo, ktere so g.g. bravci sami popraviti naprošeni; le toliko opomnimo, da se mora mesto: „svetelare“, kar je clo nerazumljivo, brati: „svete Klare.“

* Pri bukvarju Giontini-tu v Ljubljani je ravno na svitlo prišla knjižica pod nadpisom: „grof oče Radecky“ od g. Fr. Malavasića, v kterej je življenje preslavnega vojskovodja dokaj zvesto popisano. Gotovo jo bode naše ljudstvo pogosto prebiralo, od imenitnega možu, ki se je povsod tako slavno obnašal, kaj več zvedeti. Okinčana je knjižica s prav lepim jeklorezom slavnega maršala. Dobiti je po vsih slov. mestih za 20 kr. sr.

* Vseslovanske slovnice g. prof. Miklošiča je ravno prvi del na svitlo prišel, ki obseže „zvukoslovje“ (Lautlehre) slovanskih jezikov. Poleg „slov. novin“ se bode po 7 gld. prodajal. Drugi del bode obsegel etymologijo, tretji pregibljenje in šterti skladanje.

* Drugi razdel 2. knjige: „Arkiva za jugoslavensko povestnico“ je že izšel. Prodal se bo udom za 1 gld. in neudom za 1 gld. 30 kr. sr.

* Mesto ustavljene: „Južne pčele“ izhaja v Novosadu: „Serbski dnevnik s leposlovno prilogo: sedmica. Velja na leto 8 gld.

* Pravdonoša“ bo vendar sopet izhajal! Hvala Bogu.

* Novice pišejo: S pravim veseljem zamoremo danes naznaniti, da smemo do konca tega leta nekih novih bukev v slovenskim jeziku pričakovati, ki so nam tako potrebne, kakor ribi voda. Te bukve so popoln nauk kmetijstva. Na povabilo kmetijske družbe jih bojo spisal slavnoznan slovenski pisatelj in v kmetijstvu dobro izvedeni gosp. fajmošter Janez Zalokar v Št. Kocianu na Dolenskim, ki so te dni družbi naznanili, da se hočejo v prid kmetijstva in domovine tega zlo teškiga dela lotiti, ktero mora biti kratko in dobro izdelano, da bo spolnilo svoj namen. Častiti gosp. fajmošter so ves mož za to; Bog jim daj ljubo zdravje, da kmalo doveršijo delo, ktero nam je sila potrebno, ker razun posameznih oddelkov v „Novicah“ in 1. dela v Celji 1821 natis-

njenih knjig¹ pod naslovom „Bukve za pomoč inu prid kmetam ukup složene za Slovence od J. P. Ješenaka“ nimamo nobenih bukev tega obsežka.

Z m e s.

O posvečenju Prešernoviga spominka (Konec). Ko pevci pesem končajo in gosp. dekan poslednjič blagoslovijo gomilo, se gosp. dr. Bleiweis, kteriga trud je važno delo vedil in izverstno izpeljal, v imenu odbora, kterimu je bilo izročeno spominek postaviti, zahvali gosp. tehantu Kos-u in njihovim gosp. pomočnikom, ki so obhajali današnjo slovesnost, — gosp. mestnima županu, ki je prijazno pripomogel, doveršiti stavo spominka, — gosp. pevcam in obilo zbranim častiteljem rajniga, ki so se vdeležili slovesnosti današnjiga dneva. Pomenljive so bile poslednje besede gosp. govornika, vzete iz rajniga poezij,

De ni nesrečin, kdor v grobu leži,
če, kakor Prešerin, neumerljiv živi v svojih delih na vedno večne čase!—

Rano, zares, si doveršil ték svojiga življenja, pesnik mili, kterimu je osoda kozarc britkost do verha napomila! Žalibog, le prerano je plameneči zubejce tvojiga duba nam ugasnil, — prezgodaj je potihnil sladki glas tvojih strun, ktere zdajci zapuščene žalujejo po svojim mojstru. Nemila smert zasadi strupeno pušico v serce tvoje, — glas umolkne — truplo obleži!

Ko ti si, pesnik mili, prepevati začel, se je še črna tihotna noč razprostirala po domačih livadah, po nebu so se valile sive oblačne gore, luno je gosta megla zakrivala, in zvezdja bliščoba ni primigljala do nas. Pa močniga teka prijadra skoz tamoto snežnobel labud iz neznanih krajev; veličastno se vsede na volbko planjavo, ktero veslaje premerja na vse strani, ponosno dviguje svoj vrat, ter pošilja rajske glasove po daljnim krogu. Pa vibar zabučí po valovih, silno ga jame semtertje metati, — ali pevcu glasa ne umori. Še krepkeji prihaja iz njegovih tužnih pers žalujoča pesem. — Neugodni sročí so mu ogrenili življenje; tarejo ga mnoge britkosti, ali neusušljivo je tekel sladki vir, in pritekkel je memo počivajočih domačincov v datjne ptuje kraje, kjer so ga z občudenjem okušali in berzno prihrumeli, v bližavi sladkoto vživat; zbudili so domače, ter jih opazne storili čuda nedopovedljivega, — pa urnokrilati čas ločitve je dospel, utrujeni pevec že zapoje svojo mertvašnico, glasovi poslednje pesmi razdoné, — labuda objame groba tamna noč.

Zgodila se je Večniga volja!

Počivaj torej v miru; saj je osoda, čeravno v življenji nemila, tvojimu truplu nar lepši kraj odločila v počivališče. V obziru siviga slovenskiga orjaka Triglava, — na bregu bistre Save, ktera hvaležna memo tebe doni, ki si njeno mater Savico v pesmi večnimu spominu posvečil, — v okrožji starodavniga slovenskiga mesta naznanuje spominek: tukaj počiva Prešerin, neumerli pesnik slovenski!

u — a — i.

* C. k. uradniki na Hrovaškem bodo narodno uradno obleko nosili. Glavni del taiste bo slovanska surka.

* G. Čelakovski, od kterega smo unokrat povedali, da je nevarno zbolel, se že na boljše obrača.

* Serčno je naš Gorotanske Slovence razveselilo slišati, da je naš visokoučeni in velikozasluženi zgodovinar G. baron Ankershofen od društva za jugoslavensko povestnico za častnega uda izvoljen. Leto je že skorej preteklo, vendar naš gosp. baron še doslej častne listine (diploma) v rokah nima. Ne moremo drugači, kakor slavno društvo ponižno opomniti in poprositi, to zamudo skorej popraviti, zraven pa tudi slovenskih udov popolnoma ne pozabiti.

* Nekteri serbski rodoljubi mislijo v Novosadu serbsko narodno igrališče osnovati.

* Društvo sv. Mohora. Celovski odbor je 14. julja t. l. sledeče reči sklenil:

1. Poslano povest »Bogodar« pregledati, in če jo primerno najde, na društvene stroške izdati.

2. Se na čast. g. Dr. J. Bleiweissa, vrednika »Novic« obrniti, ali bi ne hotel od rajnega g. M. Vertovca izdelani del »splošne zgodovine« društvu prepustiti, zraven pa tudi pogoje naznaniti, pod kterimi jo je dati volje. — Ravno tako ima društvo tudi g. J. Terdina za njegovo: Slovensko zgodovino poprositi.

3. Se naznani, da je doslej 495 udov.

Zvun tega se s tim sploh razglasi, da so bile prve društvene knjige (Blagomir in Povestnica gor. nadškofije) vsim čast. odborom, namreč v Gorico v 140, v Terst v 20, v Ljubljano v 90, v Celje v 90 in v Maribor v 80 iztisih razposlane. Od tod naj si jih za to leto vsi udi na svoje stroške priskerbé; in scer iz Ljubljane vsi, ki v Ljubljanskej, iz Gorice, ki v Goriškej škofiji prebivajo itd. priskerbé. Samo tisti udi iz lavantinske škofije, ki na Koroškem prebivajo, bodo bukve iz Celovca, ne pa iz Celja dobivljali. — Šolske pesne s napevi se niso mogle pridjati, ker napevi še niso dogotovljeni. Vsi čast. odbori so še enkrat ponižno naprošeni, iz ljubezni do svojega naroda za létas to težavno reč dragovoljno prevzeti. (Kar se je tu odborom preveč iztisov poslalo, jih morejo novopristopivšim udom izročiti. Imenik društvenikov gl. v Bčeli.

P o z i v.

Dragi domorodci in posebn Ti, slovenska mladina! Blíža se nam sopet konec šolskega leta, ko se bo vsakteri zmed Vas po dokončanih navkih kmalo v svojo domovino k svojim žlahtnikom in prijateljem povernul. Eden bo priderdral iz Zlate Prage, drugi iz slavnega Beča, tretji iz Gradca ali bele Ljubljane itd. Ne morem drugači, kakor Vas pri tej priložnosti priserčno opomniti in poprositi, vse kar je narodnega kot: pripovedke, pesmice, pregovore in izreke, zastavice kakor tudi posamezne menj znane slov. besede skerbno nabirati, da jih pozabljivosti rešimo, ter jih sl. vredništvu »slov. Bčele« *) ali »Novic« blagovoljno pošiljati, da jih po svojih listih naznanijo. Združimo se v tem žlahtnem delu, zakaj kakor star pregovor pravi: Vsak človek kaj vé, vsi pa vse.

V. Kurnik.

*) Vredništvo Bčele jih bode s radostjo natiskovati dalo.